

Олег Щербина: «Маю захищати свою країну»

Олег Щербина – актор Театру на Михайлівській (Новий український театр). Народився 1991 року в селищі Ново-пільську поблизу Кривого Рога. Закінчив Коледж театру і кіно у Києві. В театрі задіяний у виставах: «Рольові ігри», «Три анекдоти на одну тему», «Маленькі комедії великого будинку», «Фізкультура для Баби Яги», «Новорічні пригоди сніговика», «Країна серйозних». Знімався почав 2010, зігравши епізод у серіалі «Чужі помилки», після чого знімався у багатьох серіалах. Шанувальникам кіно відомий за фільмами «Черкаси» і «Клондайк».

Актор і воїн Олег Щербина.

У фільмі «Черкаси» Тимура Яценка (2020) Олег зіграв матроса – одного з команди тральщика на прізвище Заєць, простого і веселого хлопця, схожого на нього самого. Він товариський, підприємливий та має певний господарський хист. У нього є реальний прототип – Дмитро Зайченко, який закінчив служити на судні «Черкаси» у 2012 році та зіграв у фільмі другопланову роль.

У фільмі Марини Ер Горбач «Клондайк» (2022) в Олега Щербина – роль складніша, одна з головних. Він зіграв Ярика, брата головної героїні Ірки (Оксана Черкашина). Події розгортаються в окупованому Донбасі влітку 2014

року. Ярик кілька разів переконує вагітну сестру покинути небезпечне місце, поїхати до Києва, але марно – сестра з дещо деспотичним характером перебуває в ілюзії, що зможе й далі жити у своєму будинку, попри всі злочини, які чинять висуванці псевдореспублік, вислужуючись перед окупантами. Не змінює свого рішення навіть після того, як снаряд вибив стіну в їхньому домі. Ярик, на відміну від сестри та її чоловіка Толіка, вірить в Україну і любить Україну. У фіналі він гине, і ця вражаюча сцена була для актора найважчою, вимагала неабиякої концентрації.

Становлення національної ідентичності в актора відбулося під час Революції Гідності: «У нас (на батьківщині актора – *ред.*) розмовляють суржиком, і я, коли там жив і вчився, також розмовляв суржиком. Пригадуєте, коли у листопаді 2013 року побили студентів? Так от: ми з моїм Новим українським театром щойно повернулися з Москви – возили туди дитячу виставу. Вже наступного дня ми з другом йшли Михайлівською вулицею вниз на Майдан і розуміли, що вже щось почалося. Спочатку було просто прикольно почепити синьо-жовту стрічку. На Майдані у мене також спочатку був пацанський азарт. Далі – січень, Грушевського... І остання моя точка неповернення – ніч з 18 на 19 лютого. Ми з другом після ночі на Майдані о 6.30 ранку хотіли йти додому, але відбувся прорив стели. Побігли на Інститутську, далі побачили, як «чорна сотня» «Беркута» перезаряджала свої автомати. Бабусі, дідусі, пацани – всі бігли нагору. Я був з дерев'яним щитом, мужики кричали мені: «Вперед!» Підіймаюся і бачу, як двоє хлопців несуть мужика з трьома кульовими пораненнями; задертий одяг, і цівка крові б'є фонтаном. Снайпери валили. На Майдані шум, гам, сльози... І вже ввечері вивозили «беркутівців». З цього всі вже зрозуміли, що Янукович збирає валізи. Я там у ці хвилини і зрозумів, що я – українець».

Олег Щербина пішов на Донбас захищати Україну свідо-

20 днів війни: масштаб трагедії

Юлій Швець

«20 днів у Маріуполі»,
документальний фільм
Автор-режисер Мстислав Чернов,
2023.

мо, після смерті сусіда – дяді Саші Палія, який загинув під Волновахою від кулі снайпера. «Дядя Саша був дуже добрим чоловіком, часто підвозив мене на машині з дискотеки, коли я ще жив у селищі. Для мене його смерть на війні стала шоком. Тоді я і зрозумів, що маю захищати свою країну. Наприкінці 2014 року ми з моїм другом поїхали у Запоріжжя оформляти контракт. Хотіли потрапити до Віктора Камінського з позивним Жак, який керував батальйоном "Донбас", а потім спецпідрозділом "Шторм". Нам пощастило. Спочатку була підготовка, потім – зона АТО». В 2014–15 роках Олег був контрактником спецпідрозділу Національної гвардії в зоні АТО в районі Мар'їнки в секторі «М». Після 24 лютого 2022 року актор перебуває на фронті.

Олег Щербина, Поліна Кіно у виставі **«Ми навчимося пекти пироги»**. Новий український театр.

Олег Щербина на фронті. Фото надане актором.

«20 днів у Маріуполі», попри весь трагізм оповіді, одержав приз глядацьких симпатій на фестивалі незалежного кіно Sundance у США, а також основний приз журі та приз глядацьких симпатій на кінофестивалі Docudays. Зняв його цьогорічний лауреат Пулітцерівської премії Мстислав Чернов, котрий разом з фотографом Євгеном Малолеткою та продюсеркою й журналісткою Василюсою Степаненко приїхав у місто о 3.30 ранку – за годину до початку повномасштабної війни. Вони не покинули Маріуполь навіть тоді, коли через небезпеку оточення з нього виїхали всі зарубіжні кореспонденти. Жахаючі кадри злочинів, які неможливо простити чи забути, вбиті й важкопоранені жінки та діти, тотальні обстріли мирних помешкань, розстріл пологового будинку як кульмінація маріупольської трагедії та повсякденний героїзм медиків і захисників міста – в цій візуально емоційній картині. Вона стала документальним свідченням перших двадцяти днів трагедії великого міста (з вісімдесяти шести).

Маріуполь, – як зазначав Мстислав Чернов, котрий з 2014 року як військовий кореспондент, фотограф і відеорежисер Associated Press бував у місті, – це індустріальне поселення біля моря, в ньому особливий вітер, особливий звук металу, особливий пил. І ось тепер йому випало стати свідком руйнації міста та зняти кіно, про яке на фестивалях попереджають, що воно містить шокуючий контент. Шокуючого у стрічці справді багато: чимало екранного часу відведено одному з нервових вузлів спротиву – лікарні міста, значна частина пацієнтів якої, враховуючи гостру нестачу медикаментів і лікарів, не зможе вижити. «Я не можу говорити, бо розплачуся», – розповідає літній комунальник, опускаючи тіла загиблих (їх сотні) у братську могилу.

Задokumentовані події супроводжуються закадровим голосом Мстислава, який не лише коментує, а й, стримуючи емоції, іноді ділиться власними думками. Від кадрів, коли на місто падають перші бомби й ніхто з мешканців ще не вірить, що це не чергове загострення на Донбасі, а сучас-